

II. Szépirodalom

Jobbágy Károly:

Jegyzetsorok egy fénykép hátlapjára

Beszélgetnek.

Tolmács nem áll közöttük.

Vitakoznak, a saját nyelvükön.

„Bardzo” — „Hubova” . . . szómadarak szállnak,

s ha gyengén is, ha néha magyarázva,

a bolgár szó a lengyelre köszön.

S szemem láttára így fonódik össze

két töről nőtt, rokon virág.

A nyelv nem kell, hogy béklyóba kötözze

őket;

érti egyik a másikát.

Szinte fázom a magány hidegétől,

attól, hogy milyen egyedül vagyunk.

E tájon kívül, merre akad még föld,

ahol mit mondunk tolmács nélkül értik?

Értik?

Csak sejtik, beszédünk, szavunk.

Nincs ilyen!

Egy-egy tő még visszavillan

a mongolban, ha a tő maga török,

a finn „kala” „keszi” „pej” — kicsi hullám,

hangrendi törvény . . . nyelvi ösztönök . . .

De megérteni?

Senki! Nincs egy nép sem.

Irtóztató, vacogtató magány.

Ezer-millió ember tömegében

így állni itt Európa derekán.

Boldog germánok, latinok felelnek

egymásnak; bokrok ringatják a fajt.

Villám csap le? A vihar, hogyha elmegy,

marad egy tő, ami megint kihajt.

Belőlünk? Semmi. E viharvert tájon

e szál virág van, s vége. Nincs tovább!

Nincs többé nép, kinek Berzsenyi fájzor

s Arany tartson szép nyelvből iskolát.

Sors! — ki a halált s tifuszt hullatod,

kíméld e ritka rezervátumot!

Szigliget, 1964. november 23.